

ŞİİR

Enise Üneş

*Ben Ali, sizin gibi konuşamıyorum,
Ama ben de biliyorum baharın güzelliğini, güllerin rengini...*

*Ben Burcu, sizler gibi yürüyemiyorum, koşamıyorum ufuklara
Ama ben de seviyorum gökyüzünün mavisini, barışın beyazını...*

*Ben Kemal, sizler gibi göremiyorum
Ama ben de ağlıyorum ezilenlere, yitirenlere, yitirilenlere...*

*Ben Fatoş, sizler gibi elim kalem tutmuyor
Ama yüreğimle yazmasını sizden iyi biliyorum*

*Ben Mehtap, sizler gibi duyamıyorum korna seslerini, annemin “kızım” deyişini
Ama ben de gülüyorum, gülmesini bilmeyenlere inat.*

*Ben Hüseyin, sizler gibi hızlı öğrenemiyorum
Ama ben de hissediyorum yok sayılmanın soğukluğunu*

*Biz Ali, Kemal, Fatoş, Mehtap ve daha niceleriyiz.
Sizler gibi konuşamıyor, öğrenemiyor olabiliriz.
Ama biz de yaşıyoruz.
Duymuyor musunuz kalbimizin atışını?
Yeterince savaş vermedik mi?
Yeterince haykırmadık mı sesimizi?
Kör olan sizlersiniz aslında,
Diğerlerini duymayan sizlersiniz.
Koşan ayaklarınız neden bize umut getirmede yarışmıyordu?
Konuşmuyordunuz ama “ben” den ibaretti dilinizden dökülenler
Duyduklarınız ise bizi anlamaya yetmiyordu.
Topu topu bir hayatlık can değil miydi hepimizinki de?
Ertelenen bir gülü uzatmaktı,
Canımıza can katan,
Elinden tutuşturmakta hayatın
Çünkü yarınlar bizim için de vardı.*